

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι

Δο 8

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ

Φρ. Δρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται:

Διεύθυνσιν «Φωνῆς τῆς Ἡπείρου»
Ἀθήνας

ΕΤΟΣ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1902. Ὁφείλουσι δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες τὰ ἔγγραφα συνδρομητῶν νὰ ἀποστέλλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καὶ νὰ ἀπευθύνωνται δι' ἐπιστολῆς ἢ ἐκχυδρμικοῦ δελταρίου πρὸς τὸν συντάκτην κ. Γεώργ. Κ. Γάγαρον.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἑνδεκα ἐτῶν συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

Ἡρὸ ἡμερῶν ἀνέγνωμεν εἰς τινα ἐφημερίδα, ὅτι ἰδρῦθη Μακεδονικὸς Σύλλογος σκοπῶν τὴν

προάσπισιν τῶν συμφερόντων τῆς Μακεδονίας, καὶ ὅτι τὸν Σύλλογον τοῦτον ἀπετέλεσαν Μακεδόνες ἐν Ἀθῆναις παρεπιδημοῦντες. Ἀληθῶς ἐξεπλάγην — ὥπως ἐκπλησσομένη καὶ διὰ τοὺς Ἡπειρώτας — ὅτι τὴν μὲν ἐσκέφθησαν οἱ Μακεδόνες νὰ ἰδρῶσιν ἴδιον σωματεῖον καὶ ἐργασθῶσιν ὑπὲρ τῆς πατρίδος αὐτῶν, ἐτρίψαντες τοὺς ὀφθαλμούς, ἠρωτήσαντες καὶ τέλος ἐπληροφόρηθημεν, ὅτι, ὅντως μόνον τὴν ἰδρῦσιν σωματεῖον. Ἐνῶ οἱ Βούλγαροι ἔχουσιν ἀπειράριθμα κομητάτα, ἐκπέμπουν ἀποστόλους εἰς Μακεδονίαν ὥπως σαγήνευσαν τὰ πλήθη, ληστρικὰς συμφορὰς ἵνα κακοποιήσωσι καὶ ἀπειλήσωσι τοὺς μὴ φίλα τοῖς Βουλγαροῖς φρονούντας οἱ ἐν Ἀθῆναις Μακεδόνες δὲν εἶχον ἕνα σύνδεσμον ἀπὸ τῶν ὁποίων νὰ ἐξέλθῃ μία ὁρτὴ σκέψις μία ἐνθάρρυνσις πρὸς τοὺς συμπατριώτας τῶν, πρὸς τοὺς συγγενεῖς τῶν, τοὺς ἐκεῖ παλκίοντες κατὰ τῶν Σλαβικῶν σκευωρῶν ἀδελφούς τῶν. Οἱ ἐν Ἑλλάδι καταφεύγοντες δούλοι ἀδελφοὶ ἀκολουθοῦσιν, ἀτυχῶς, καὶ αὐτοὶ τὴν γενικὴν τοῦ Κράτους πολιτικὴν, τὴν πολιτικὴν τῶν ἐλληνικῶν Κυβερνήσεων. Ὅπως ἐκεῖνοι νυστάζουν καὶ ὑπνώττουν μακάριον ὕπνον, οὕτω καὶ ἡμεῖς οἱ δούλοι λεληθῶς φερόμεθα πρὸς τὴν αὐτὴν ὁδόν. Ἀλλὰ οἱ ἐν Ἑλλάδι δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωσι τί ὀφίσταται ὁ Μακεδὼν ἀπ' ἐνός μὲν ἐκ τῶν κυβερνητικῶν βλαβῶν καὶ πιέσεων, ἐξ ἄλλου ἐκ τῶν ὁρτῶν τῶν κομητῶν καὶ τῶν προπαγανδῶν, δὲν γνωρίζουσι τί δεινοπαθήματα καὶ τί πικρίας δοκιμάζει ὁ Ἡπειρώτης. Οἱ Μακεδόνες ὅμως, οἱ Ἡπειρώται, οἱ ἄλλοι τέλος δούλοι ὅσοι γνωρίζουν τί θὰ πῇ ζυγὸς ἐγκληματοῦσι πρὸς τὴν πατρίδα αὐτῶν προκαμελοῦντες ὕψιστον κατῆκον ὅπερ πρὸς αὐτὴν ἔχουν. Ὅσοι ἐγκαθίστανται ἐν Ἑλλάδι εἴτε καταλαμβάνοντες ἀξιώματα, εἴτε ἐργαζόμενοι καὶ εὐημεροῦντες ἢ πλουτοῦντες πρῶτιστον κατῆκον αὐτῶν δεόν νὰ θεωρῶσι τὴν δρᾶσιν ὑπὲρ τῆς δούλης πατρίδος. Δὲν πρέπει νὰ ἐξεγείρωνται οἱ Μακεδόνες ἀπὸ τὸν λήθαργον μόνον ὅταν ὁ Μιχαηλόφσκης ἀπέρχεται εἰς Εὐρώπην καὶ διὰ δημοσίων διαλέξεων προσπαθεῖ νὰ πείσῃ τὸν πεπολιτισμένον κόσμον ὅτι τὴν Μακεδονίαν οἰκοῦσι μόνον Βούλγαροι, καὶ ὅτι οὐδὲ ρουθοῦνι ἐλληνικὸν ὑπάρχει ἐκεῖ· οἱ Ἡπειρώται δὲν πρέπει νὰ ἀνὰ νῆφιν μόνον ὅταν βλέπωσιν ἰδρυομένης ἐπαγγελματικῆς σχολῆς ἐν Ἰωαννίνους καὶ εἰς ἄλλας Ἀλβανικὰς πόλεις καὶ νὰ κρῶζωσιν ὡς ἀπαίσιτοι κόρακες καὶ διὰ δημοσιεύσεων μόνον νὰ προσπαθῶσι νὰ ἀνταπεξέλθωσι κατὰ τοῦ ἀπειλουμένου κινδύνου. Δεὸν νὰ ἀγρυπνῶσι πάντοτε ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς ἰδίας αὐτῶν πατρί-

δος, νὰ ἐργάζωνται πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῶν ξένων ἐνεργειῶν, νὰ ἐνθαρρύνωσι καὶ ἐνισχύωσι τοὺς συμπατριώτας αὐτῶν εἰς τὸ ἐθνικὸν ἔργον καὶ νὰ μὴ παραλείπωσιν οὐδεμίαν στιγμὴν ὅπως φωτίζωσι τὸν ἑξῶ κόσμον περὶ τῆς ἀληθείας τῶν πραγμάτων καταστάσεως. Ἀτυχῶς οὐδὲν παρόμοιον ἔχει τοῦδε ἐγένετο. Ἰδρῦθησαν πεντακῶσιοι Μακεδονικοὶ Σύλλογοι κατὰ διαφόρους ἐποχὰς καὶ χίλια διχόσικα Ἡπειρωτικὰ ἀδελφότητες. Ἀπαντα τὰ σωματεῖα ταῦτα ἐθυσιάσθησαν εἰς τὴν ἀδικφορίαν καὶ τὴν φιλαρχίαν. Φοβερὸν πᾶν ἢ φιλαρχία τοῦ Ἑλλήνου! Τίποτε δὲν τὸν ἐλκύει οὔτε ὁ σκοπὸς οὔτε τὸ ὑψηλὸν τοῦ σωματεῖου.

Με ἐξέλεξαν ἐμεῖ συμβούλον: "Οχι!" Ἐ! τότε δὲν θὰ γίνῃ τίποτε, εἶνε διαλελυμένον αὐτὸ τὸ σωματεῖον. Ὄντως· βέλη ἀπ' ἐδῶ βέλη ἀπ' ἐκεῖ καὶ διαλύεται καὶ αὐτό· οἱ δὲ ὀλίγοι ἐπιμένοντες πρὸς ὑποστήριξιν ἀναγκάζονται καὶ αὐτοὶ νὰ κλίνωσι τὸν αὐχένα. Χιλιάδες Ἡπειρώται χαντζαράδες καὶ ἄλλα ἐνασκούντες ἐπαγγέλματα δὲν κατάρθωσαν νὰ διατηρήσωσιν ἐν σωματεῖον, λεγόντες· μακεδόνων ἐπραξαν τὸ ἴδιον. Εὐχῆς δὲ ἔργον ἔσεται, ἐὰν ὁ Μακεδονικὸς Σύλλογος τοῦ ὁποίου μᾶς ἀνήγειλαν τὴν ἰδρυσιν ἐδραιωθῇ καὶ δρᾶσιν ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς πολυπαθοῦς χώρας. Καθῆκον ἔχουσι πρῶτον οἱ ἐν Ἑλλάδι Μακεδόνες νὰ συσπειρωθῶσι περὶ αὐτόν, ὅπότεν δὲ στερεώσιν τὸ ἴδρυμα αὐτῶν νὰ ἐπικαλεσθῶσι καὶ τῶν ἀλλαχοῦ συμπατριωτῶν αὐτῶν τὴν βοήθειαν. Ἡ Μακεδονία εἶνε νῦν τὸ πεδῖον εἰς ὃ διεξάγεται ὁ μέγιστος ἀγὼν. Ἐκεῖ θὰ κριθῇ ἐὰν θὰ ἐπικρατήσῃ ἡ Σλαβικὴ ἐπιρροή ἢ αἱ προσπάθειαι τείνουσι νὰ καταπνίξωσι τὸν ἐλληνισμόν, ἢ θὰ ἐξουδετερωθῇ ὁ σκοπὸς αὐτῆς· ὅτι δῆποτε καὶ ἂν συμβῇ ὀφείλομεν νὰ ἐντείνωμεν ὅλας ἡμῶν τὰς δυνάμεις, νὰ ἐργασθῶμεν ὅσον δυνάμεθα περισσότερον, νὰ βροντοφωνήσωμεν καὶ πρὸς τοὺς ἐλευθέρους Ἕλληνας καὶ νὰ ἐλκύσωμεν καὶ αὐτῶν τὴν προσοχὴν. Ἄνευ Μακεδονίας δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ Ἑλλάς. Ἡ Μακεδονία περιερχομένη εἰς χεῖρας τῶν Βουλγάρων θὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὁρμητήριον πρὸς κατὰ πνίξιν καὶ τοῦ ἐλευθέρου ἐλληνικοῦ Βασιλείου. Ὡστε κύριοι Ἕλληνες, σεῖς οἵτινες κατακλίνεσθε μόνον πῶς νὰ ἀναβιβάζητε καὶ καταλύητε κυβερνήσεις καὶ δικαιοφάνσεις τὰ ρουσφέτια, σεῖς κύριοι πολιτευταὶ οἵτινες ροκανίζεσθε τὸν ἰδρῶτα τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ διασπαθίζοντες τὸ χρῆμα τοῦ ταμείου πότε συνιστῶντες τοῦτο πότε καταλύοντες ἐκεῖνο, μάθετε ὅτι ἡ Μακεδονία, ἡ Ἡπείρος, ἡ Ἀλβανία κινδυνεύουν. Ἐπὶ πέντε ἔτη τώρα, μετὰ τὸν πόλεμον τοῦτέστι, δὲν ἐπράξατε τίποτε πρὸς παρασκευὴν τῆς χώρας σας καὶ ἀξιόμαχον στρατιωτικὴν παράταξιν. Ἐὰν συμβῇ τίποτε, κανὲν παταράξ, οἱ Βούλγαροι, οἱ Σέρβοι θὰ εἰσελάσωσιν εἰς τὴν Μακεδονίαν μετὰ στρατὸν ἡσυχόμενον καὶ ὀπλισμένον δι' ὅπλων ἐπαγγελματικῶν. Σεῖς τί θὰ πράξητε; Δὲν ἔχετε πλέον οὔτε καραμπίνες. Σκεφθῆτε καὶ σεῖς καὶ ἐργασθῆτε συντόμως διότι ὁ κίνδυνος εἶνε κοινὸς καὶ μέγας. Τὰ θεμέλια τοῦ ἐλληνικοῦ Κράτους δὲν εἶνε στερεὰ· πολὺ μάλιστα σαθρά. Τὰ θεμέλια αὐτοῦ εἶνε ἡ Μακεδονία, ἡ Ἡπείρος κτλ. Ἄνευ αὐτῶν θὰ καταρρεύσῃ αὐτομάτως. Ἡμεῖς κρούομεν σήμερον τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου διότι ὑποφέρουν τὰ σπῆτια μας, καταστρέφονται.

Ἐὰν καὶ σεῖς οἱ ἐλεύθεροι ἐξακολουθήσητε κοιμώμενοι Μανδραγόρειον ἔσπε βέβαιον ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν ὁ κίνδυνος θὰ κρούσῃ καὶ τῶν οἰκων σας τὰς πύλας. Ἐργαζόμενοι ὑπὲρ τῆς Μακεδονίας κτλ. καὶ παρασκευαζόμενοι ἐξασφαλίζετε τὸν ἴδιον οἶκόν σας.

ΑΙ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ

Ἐξακολουθοῦσι μετ' ἐπιδείξεως γιγνόμεναι αἱ συμπαθεῖς ὑπὲρ τοῦ νέου Βεζύρου ἐκδηλώσεις ἐκ μέρους τῶν ἐν Τουρκίᾳ πληθυσμῶν οἱ ὅποιοι ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ διαβλέπουσιν εὐλοκρινὴ θιασώτην τῶν Γενικῶν μεταρρυθμίσεων. Ἀλλὰ καὶ ἅπαντες διερωτῶνται, ἐὰν οἱ περὶ τὸ Γιλδίθ θὰ ἐπιτρέψωσιν εἰς τὸν Φερήδ πασᾶ νὰ λάβῃ σοβαρὰ μέτρα πρὸς διαρρύθμισιν τῆς καταστάσεως καὶ ἐὰν θὰ στέρξωσι γενικὰς μεταρρυθμίσεις, ἐν αἷς διαβλέπουσι παραδόξως δυναστικούς κινδύνους. Ἐκ τούτου συμπεραίνεται, ὅτι οὐδὲν γενναῖον θὰ ληφθῇ μέτρον καὶ ὅτι ὁ Φερήδ πασᾶς, ὡς τόσοι ἄλλοι, θὰ περιορισθῇ εἰς τὰ στενὰ ὅρια τῆς διεξαγωγῆς τῆς τρεχούσης ὑπηρεσίας τῶν Ὑπουργείων, τῶν πολιτικῶν ζητημάτων διεξαγομένων ὑπὸ τοῦ ἐν Γιλδίθ πολιτικοῦ Γραφεῖου, Σουλτάνου. Πλὴν προβάλλεται τὸ ἐρώτημα, ἂν ὁ Φερήδ, ἀνὴρ θελήσεως καὶ Ἀλβανὸς πρὸ παντὸς θ' ἀνεχθῇ τοὺς περιορισμούς, εἰς οὓς θὰ πειραθῇ νὰ τὸν υποβάλῃ τὸ Γιλδίθ καθ' ἣν ἐποχὴν οἱ ἐν Μακεδονίᾳ Ἀλβανοὶ πληθυσμοί, ἐμμέσως δὲ καὶ αὐτὴ ἡ Ἀλβανία, ἀπειλοῦνται ὑπὸ τῆς μελετωμένης ὑπὸ τῶν Σλαβῶν ἐν Μακεδονίᾳ μεταρρυθμίσεως. Τὸ μέλλον θὰ δείξῃ κατὰ πόσον ὁ νέος Βεζύρης εἶνε δεκτικὸς περιορισμῶν, ἀπειλούντων οὐ μόνον τὴν Τουρκίαν καθ' ὅλου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ φυλὴν. Ἡ θέσις τοῦ Μακεδονικοῦ ζητήματος εἶνε πάντοτε ἡ αὐτή, οὐδ' εἶνε δυνατόν διὰ τῆς συμπράξεως καὶ συνεννοήσεως, καὶ ταύτης ἀρνητικῆς, δύο δυνάμεων νὰ ἐπιλυθῇ, καθ' ὅσον μάλιστα αἱ βλέψεις αὐτῶν, καίπερ διακηρυττόμεναι αἱ αὐταί, εἰσὶν ἐκ δικμέτρου ἀντίθετοι, τῆς Αὐστρίας ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐννοούσης νὰ δημιουργήσῃ καθεστὼς προλεϊκτὸν τὴν προσάρτησιν τῆς Μακεδονίας εἰς τὰς Σλαβικὰς ἀτήσεις. Προβάλλει μὲν καὶ ἡ Αὐστρία ὡς Δύναμις Σλαβικὴ, ὡς ἐκ τοῦ πλήθους τῶν ἐν τῷ Κράτει τῆς Σλαβῶν, καὶ θέλει νὰ περιποισθῇ τοὺς Βουλγάρους, δεικνύουσα ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ συμπατριωτῶν τῶν, ἀλλ' ἐπὶ τῷ τέλει προσκλήσεως ἐπὶ τῆς χώρας ἐπιρροῆς καὶ τρόπον τινὰ προστασίας, εὐκόλως ἐν δεδομένῃ στιγμῇ μεταβάλλομένης εἰς κυριαρχίαν. Πρὸς τοῦτο δ' ἐπιδεικνύει, ἵνα ἐξευμενίσῃ ὑπὲρ ἐαυτῆς τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ Σλαβικοὺς πληθυσμούς, τὸ ἡμιανεξάρτητον τῶν εἰς τὴν Αὐστρουγγαρίαν προσνητημένων Σλαβικῶν ἐπαρχιῶν. Ἐπειδὴ δὲ ταυτοῦτη λύσις δὲν εἶνε δυνατόν νὰ πραγματοποιηθῇ ἄνευ τῆς θαλάσσης τῶν Μεγάλων Δυνάμεων καθ' ὅλας, περιορίζεται ἡ Αὐστρία εἰς συμπαθεῖς πρὸς τοὺς Σλαβούς ἐκδηλώσεις, χωρὶς νὰ ἡ διατεθειμένη νὰ συμπράξῃ εὐλοκρινῶς μετὰ τῆς Ρωσσίας ὑπὲρ αὐτονομίας ἢ ἄλλης λύσεως ἐξυπηρετούσης τὰ Ρωσικὰ σχέδια. Τούτων ὅλων ἐνεκα οὐδὲν θὰ γίνῃ ὑπὲρ τῆς Μακεδονίας ἀπὸ ἀπόψεως Σλαβικῆς, εἰμὴ μόνον ἐφαρμογὴ μέτρων τινῶν ἢ ἡμι-

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἐπανέκμυσεν ἐκ τοῦ μέγρου Βόλου καὶ Λαρίσης ταξιδίου τοῦ ὁ ἀγαπητὸς φίλος Παναγ. Πλούμης.

— Ἀνεχώρησε διὰ Σερβίαν ὁ ἐκ Τερβαρίου Σταυρὸς Βαζίκας.

— Ἀφίκετο ἐκ Σερβίας χάριν ὑποθέσεων τοῦ ὁ ἐξ Ἀρτισίτης κ. Ἀνδρέας Οἰκονόμου.

— Ἀφίκετο ἐκ Λαρίσης ὁ κ. Χρυστόφορος Ζούγκας ταξιόδρομος τῆς Ἰατρικῆς.

— Ὁ ἐν Βελιγραδίου τῆς Σερβίας κ. Γεώργ. Τζωτῆς ἀποστέλλει τὰ θερμὰ αὐτοῦ συγχαρητήρια τῷ κ. Παναγιώτῃ Πλούμῃ διὰ τὰς ἐπιτυχεῖς αὐτοῦ ἐξελίξεις.

— Ὁ ἐκ Κονίτης ἐλληνοδιδάσκαλος ἐν Ἀγυῇ κ. Ἀριστοτέλης Πατέρας ἐτέλεσε τοὺς ἀρραθῶνας αὐτοῦ μετὰ τῆς δεσποινίδος Παπαγγέλου, σεμνῆς καὶ μεμορφωμένης κόρης μιᾶς τῶν πρώτων ἐκείσε δικογενεῶν. Ἐφ' ᾧ ἀποστέλλομεν αὐτῷ τὰ θερμὰ ἡμῶν συγχαρητήρια καὶ εὐχόμεθα ταχέως τὴν στέφιν.

— Ἀπεβίωσεν ἐν Καβάλλᾳ ὁ ἐκ Κάτω Βίτης Γεώργιος Κρασιόπουλος πρότυπον χρηστοῦ καὶ ἐναρέτου ἀνθρώπου. Τὰ ἐγκάρδια ἡμῶν συλλυπητήρια τοῖς φίλοις ἡμῶν υἱοῖς τοῦ Εὐριπίδῃ καὶ Σωκράτῃ. Π.

ΚΑΦΕΝΕΙΟΝ εἰς Κεντρικὴν θέσιν πωλεῖται. Πληροφορεῖται παρ' ἡμῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΙ ΕΝΘΕΣΠΡΩΤΙΑ ΘΡΟΝΟΙ ΑΠΟ ΤΗΣ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

(Ἀπόσπασμα μονογραφίας)

Κατὰ τὴν 4ην ἡδὴ ἐκκτονταετηρίδα μ. Χ. ἀπαντῶμεν ἐν τῇ κυρίῳ Θεοπροτίᾳ τὰς ἐπισκοπὰς τῆς Εὐρώπης, Φωτικῆς καὶ Βουθρωτοῦ.

Ποῦ ἐκεῖτο ἡ Εὐροία ἐπακριβῶς εἰσέτι δὲν ἐβεβαιώθη. Τινὲς ἐθεσαν αὐτὴν εἰς Βελλᾶν (Α. Πάλλης), οἱ πλείστοι εἰς τὴν προάστειον τοποθεσίαν τῆς Παρχμυθίας Λιμπόνη (Π. Ἀραβαντινός), ἕτεροι παρὰ τὸ Βουθρωτὸν κατὰ τὴν Κερκυραϊκὴν Κασσιώπην καὶ παρὰ τὴν Σαρωνεῖαν, ἡμεῖς δὲ τιθέμεθα αὐτὴν παρὰ τὸ χωρίον Γλυκὺ τοῦ Φαναρίου τοῦ τμήματος τοῦ Μαργαριτίου. Ἡ Εὐροία γνωρίζεται ἡμῖν τὸ πρῶτον διὰ τοῦ ἐπισκόπου αὐτῆς Ἀγίου Δονάτου, κατεστράφη δὲ λίαν ταχέως, διότι μετὰ τὸ 604 μ. Χ. οὐδαμῶς ἀναφάνεται, ἡ δὲ ἱστορία τεσσάρων μόνον ἐπισκόπων αὐτῆς τὰ ὀνόματα μᾶς διέσωσεν.

Ἡ Φωτικὴ ὑπῆρχεν ἐν Παρχμυθίᾳ κατὰ τὴν θέσιν Λιμπόνη καὶ πρότερον διατελέσασα, ἀνεπτύχθη καὶ κατέστη ἐπίσημος ἐπὶ Ρωμαίων ὡς καὶ βραδύτερον ἐπὶ Βυζαντινῶν. Ὡς ἐπισκοπὴ ἀνεδείχθη ἐπίσης καὶ αὕτη κατὰ τοὺς πρώτους ἡδὴ αἰῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ὑπήγετο εἰς τὴν Μητρόπολιν Νικοπόλεως ἐπὶ Λέοντος τοῦ Σοφοῦ (860 μ. Χ.) ἦν ἕκτη κατὰ τὴν ἱερατικὴν τάξιν καὶ ὑπήγετο εἰς τὴν Μητρόπολιν Ναυπάκτου—Αἰτωλίας. Ἐπὶ Ἀνδρονίκου ἀναδείχθη τῆς Μητροπόλεως (1283) τῆς ἐπισκοπῆς Ἰωαννίνων, ὑπήχθη ὑπὸ ταύτην. Καίτοι δ' οὕτως ὑπὸ τὸν τίτλον Φωτικῆς ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ἐδίωσεν, ἡ ἱστορία ὀλίγιστων ἐπισκόπων αὐτῆς, μόνον τριῶν, τὰ ὀνόματα μᾶς διέσωσεν.

Τὸ Βουθρωτὸν τέλος, ἡ ἀπέναντι τῆς Κερκυράς Ἠπειρωτικὴ αὕτη πόλις, ἥτις εἶχε φρούριον καὶ λιμένα, ὅστις καὶ Πηλὼδης ἐλέγετο, καὶ ἥς διατηροῦνται εἰσέτι τὰ εἰρεπικὰ, ὡς καὶ ἡ ἀνομασία τῆς Βουτριτῆς, ἰδρῦθη κατὰ τινὰς ὑπὸ τοῦ Ἐλένου μετὰ Τρώων φυγάδων, ἐκλήθη δ' οὕτως, διότι κατὰ τὰ ἀποδοκίμα, ἀπὶ τὴν ἡθέλησε νὰ τελέσῃ ἐνταῦθα ἀποβιβάζομενος ὁ υἱὸς τοῦ Πριάμου, ἡ μέλ- λουσα νὰ θυσιασθῇ βοῦς, πληγεῖσα ὑπὸ θύτου, κατέπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐξεληθῆς εἰς τὸ μέρος αὐτὸ ἐξέπνευσεν. Ὡς ἐπισκοπὴ διετέλεσεν ὑπὸ τὸν τίτλον Βουθρωτοῦ ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας, γνωρίζομεν δὲ μόνον τρεῖς ἐπισκόπους αὐτῆς.

Ὁ κατ' ὀλίγον ὑπὸ τὴν τοῦ Χριστοῦ σημαίαν συμπεκνυόμενος πληθυσμὸς τῶν ἐποχῶν ἐκείνων ἐπέτρεπε βεβαίως τὴν ὑπαρξίν τῶν

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ὁ ἱατρός κ. Ἀθ. Τραχίλης ἔσωσεν ἀπὸ κίνδυνον σοδρωτάτον τὸν υἱὸν μου Ἡρακλῆν, ἀσθενήσαντα βαρύνως ἐκ κοιλιακοῦ τύφου. Ἀπέναντι τόσον μεγάλης εὐεργεσίας, τί ν' ἀποδώσω εἰς τὸν σωτῆρα τοῦ τέκνου μου. Τί ἄλλο ἀπὸ εὐγνωμοσύνης ἀπειρὸν πρὸς τὸν δικηκερμένον ἐπιστήμονα, τοῦ ὁποῦ δὲν θὰ παύσω νὰ διακηρύττω τὴν ἀξίαν καὶ τὴν ἰκανότητά;

Ἀθῆναι 6 Ἰανουαρίου 1903.

Γεώργιος Ἀρμυκόλας

ΜΕΓΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

«Ο ΠΡΙΓΑΝΤ ΝΙΚΟΛΑΟΣ»

Τὸ νεόδμητον καὶ μεγαλοπρεπέστατον τοῦτο ξενοδοχεῖον, τὸ κείμενον ἐπὶ τῆς οδοῦ Ἀθηνᾶς ἀριθ. 22 εἰς τὸ κέντρον τῶν μεγάλων ἐμπορικῶν καταστημάτων τῶν ὁδῶν Ἀθηνᾶς, Ἐρμού καὶ Αἰόλου, περιέχει δωμάτια εὐρύχωρα, εὐάερα, εὐήλια καὶ εὐχάριστα καὶ τῶν ὁποίων τὰ ἐπιπλα εἶνε ἐντελῶς κεινομηγῆ. Καθαριότης, ἐντι-

τριῶν τούτων ἐπισκοπῶν ἐν τόσῃ ἐκτάσει, ἀλλ' ἐπῆλθον πολλὰ γεγονότα καὶ μεταβολαὶ πραγμάτων εἰς ἃς ὑπεκυψαν καὶ αἱ ἐπισκοπαὶ καὶ κατ' ὀλίγον ἐξέλιπεν ἡ Εὐροία πρώτη, ἥς οἱ κάτοικοι διεσπάρησαν ἀλλοχόσε καὶ ἐν τῇ παρχμυθίᾳ Φωτικῇ μετὰ πολὺ δὲ κατεστράφη καὶ ἡ Φωτικὴ αὕτη καὶ ἐπικρατησάσης ἐν χρόνῳ δυσπροσδιορίστῳ τῆς ὀνομασίας πλέον Γλυκὺ ἐν τῇ χώρᾳ ὅλη τῆς Παρχμυθίας, ἐκ τῆς ἐν Γλυκὺ ὑφισταμένης καὶ ἐτι ἀναπτυσσόμενης κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀρχαίας πόλεως συνκατετέλεσθη μετὰ τῆς τοῦ Βουθρωτοῦ, ἥτις μόνῃ ἐναπελείφη, ἡ μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ παρόντος αἰῶνος διατηρηθεῖσα ὑπὸ τὸν τίτλον Βουθρωτοῦ καὶ Γλυκῆς. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην οἱ ἐπίσκοποι διέμενον μὲν κυρίως εἰς τὸ Βουθρωτὸν καὶ Γλυκὺ, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλας κομποπόλεις, ὡς φέρεται ἐν παραδώσειν, ὡς εἰς Τσικμαντᾶ, Σιούβλιαση, Δραγωμή, καὶ ἰδίως ἐν Καμιτσιάνῃ ἐνεκα δὲ τῆς τοιαύτης διαμονῆς, νομίζομεν, ἀπεκλήθη ποτὲ ἐπιτοπίως καὶ ἐπίσκοπος: «Καμιτσιάνης, Βουθρωτοῦ καὶ Γλυκῆς», ὡς φέρεται ἐν τῇ σφραγίδι τῆς μονῆς Καμιτσιάνης.

Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἀνεδείχθη ὑπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας Σταυροπηγιακὴ ἡ μὴν τοῦ Γηρομαρίου (1568) μετὰ δικαιοδοσίας ἐπὶ δώδεκα περὶ κειμένων χωρίων, πιθανῶς καὶ ὡς ἐκ τῆς μεγάλης ἐκτάσεως, ἣν κατεῖχε πλέον ἡ ἐπισκοπὴ Βουθρωτοῦ καὶ Γλυκῆς, βραδύτερον δ' ὀνομάσθη αὕτη καὶ Ἐξαρχία, κατὰ δὲ τὸ 1786 ἐκηρύχθη ἐπισκοπὴ ὑπὸ τὸν τίτλον Ἱερομερίου, ἥτις πάλιν φαίνεται ταχέως κατηργήθη καὶ πάλιν συνέστη κατὰ τὸ 1820, ὅτε ὁ ἐκλεχθεὶς ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος ἐκ Βυζαντίου, μόνον εἰς Ἰωάννα ἰδυνήθη νὰ φθάσῃ μεθ' ὁ καὶ αὐθις ἐξηκολούθησεν ὁ τίτλος τοῦ Ἐξαρχοῦ. Ἐπίσης κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν περὶ τοῦ καὶ τῆς Μονῆς Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐγένετο Σταυροπηγιακὴ.

Ἀλλὰ μετὰ δέκα καὶ ἑπτὰ αἰώνων ὑπαρξίν καὶ τὸ Βουθρωτὸν αὐτὸ ὑπέκυψεν εἰς τὸν πανδαμάτωρα χρόνον καὶ ἡττήθη ἐξ ὀλοκλήρου. Ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς παρούσης ἐκατονταετηρίδος καὶ ἐπὶ τῆς ἐκτάσεως τῶν τριῶν ἀρχαίων ἐπισκοπῶν Εὐρώπης, Φωτικῆς καὶ Βουθρωτοῦ, εἴς ἣς ἐδίδετο μέχρι τοῦδε ὁ τίτλος Βουθρωτοῦ καὶ Γλυκῆς, ἀνεφάνη ὁ τῆς ἐπισκοπῆς Παρχμυθίας πλέον, ἐκ τῆς ἐν τῇ παρὰ τὸν Θούριον ποταμὸν ταύτῃ πόλει ἐκτοπίσεως τῆς ἐδῆς τοῦ ἐπισκόπου.

Καὶ ὁ τίτλος πλὴν οὗτος τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη μετεβλήθη. Αἰτήσας τὸν ἀντιπροσώπων τῆς ἐπαρχίας ἀπὸ 10 Ἀπριλίου 1895 ἐξεδόθη Συνδικτικὸς τόμος κατὰ μῆνα Ἰουνίου καὶ ἐν ἔτει σωτηρίου ΛΩΤΕ, δι' οὗ προήχθη ἡ τέως ἐπισκοπὴ Παρχμυθίας εἰς Μητρόπολιν. Ἐπίσης μετὰ τὴν αὐτὴν χρονολο-

γίᾳ καὶ ὑπηρεσίᾳ προθυμοτάτη. Χάριν τῆς συγκεντρώσεως πολυπληθοῦς πελατείας ἐκκονίσθησαν αἱ ἐξῆς τιμαὶ: Δωμάτιον μετὰ μιᾶς κλίνης δραχ. 1.50, μετὰ δύο κλινῶν 3, 2.50 καὶ 2. Δωμάτια μετὰ μιᾶς κλίνης μηνιαίως δρα. 45, 40 καὶ 35, μετὰ δύο κλινῶν 80, 70, 60 καὶ 50. Αἱ ἰδίαι τιμαὶ ἰσχύουσι καὶ διὰ τὸ ξενοδοχεῖον τῶν Παρισίων ἐμπροσθεν τῆς πλατείας τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζίης καὶ παραπλεύρως τοῦ νέου Ταχυδρομείου καὶ Τηλεγραφείου.

Ὁ διευθυντὴς τῶν ἀνωτέρω ξενοδοχείων

Γ. Ν. Κουτσογιάννης.

ΑΘ. ΤΡΑΧΥΔΗΣ

Ἱατρός

Ἐπὶ τετραετίαν τελειοποιήσας ἐν Παρίσι καὶ Βιέννῃ ἐπὶ μακρὸν δὲ ἀναπληρώσας ἐσωτερικὸν ἱατρὸν ἐν τῷ μεγάλῳ νοσοκομείῳ τῶν οὐρογεννητικῶν ὁγάνων Νέκερ. Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—12 καὶ 3—6.

Ὁδὸς Ἀγίου Μάρκου 4

MIX. ΚΟΥΜΑΣ δικηγόρος ἐκ Ζίτσης τῆς Ἠπείρου ὁδὸς Ζωοδόχου Πηγῆς.

γίαν καὶ δεῦτερος ἐξεδόθη Συνδικτικὸς τόμος, δι' οὗ καταργεῖται ἡ τέως Ἐξαρχία Γηρομερίου καὶ αἱ κομποπόλεις καὶ τὰ χωρία ὑπάγονται εἰς τὴν Μητρόπολιν Παρχμυθίας καὶ Φιλιατῶν, ὁ δὲ Ἐξαρχος παρμένει τὸν τεύθεν ἀπλοῦς ἡγούμενος τῆς ἱερᾶς Πατριαρχικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Γηρομερίου, ἔχων τὴν ἀναφορὰν καὶ σχέσιν αὐτοῦ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καὶ πάντων τῶν κανονικῶν ἀπολαύων δικαιοματίων, ὡς ἡγούμενος καὶ δικηκερτῆς τῆς τε κινήτης καὶ ἀκινήτου περιουσίας τῆς εἰρημένης Μονῆς.

Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς οἱ δικτελέσαντες εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικὸς τούτους θρόνους τῆς Θεοπροτίας ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτῶν εἰσὶν οἱ ἐξῆς:

I. Ἐπίσκοποι

Αον) Εὐρώπης: Ἀγιὸς Δονάτος (381-387). Μάρκος (451). Θεόδοτος (552). Ἰωάννης (604).

Βον) Φωτικῆς: Ἰωάννης (451). Διάδοχος (516). Ἰλῆριος (520).

Γον) Βουθρωτοῦ: Εὐθύμιος (516). Ματθαῖος (523). Δημήτριος (1223).

Δον) Βουθρωτοῦ καὶ Γλυκῆς: Μακάριος (1543). Ἰωαννίκιος—Φιλόθεος ([15]98). Μόδεστος—Ζωσιμᾶς (1608). Παρθένιος (1679). Εὐγένιος (1681). Παρθένιος (1728). Λεόντιος (1762). Διονύσιος (1766). Πάσις (μέχρι 1780). Ἀνθίμος (1789-1799). Χρύσανθος (1804).

Εον) Παρχμυθίας: Προκόπιος (1808). Παρθένιος (1812). Ἀμβρόσιος (1813-1817). Ἀρσένιος (1817-1822). Νεόφυτος (1822-1823). Προκόπιος (1824). Ἀγάπιος (1827-184). Διονύσιος (849-1869). Ἀνθίμος (1869-1877) ὁ πρὸ τινων ἐτῶν οἰκουμενικὸς Πατριάρχης. Πηργόρος (1877-1885). Ἰωάννης (1885-1893). Λεόντιος (1893-1895), ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ ὁποῦ ἀρχοῦνται οἱ Μητροπολῖται, μεθ' ὧν ἄλλοι οἱ ἐξῆς:

II. Μητροπολῖται

ΣΤον) Παρχμυθίας καὶ Φιλιατῶν: Κωνσταντῖνος (1896-7). Βασίλειος (1897-1900). Καλλίνκος (1900-).

Ἐκ τῶν ἀρχιερέων τούτων δέκα μὲν καὶ τρεῖς ἦσαν τέως ὅλως ἀγνοοῦνται καὶ δὲν ἀπαντῶνται μήτε εἰς τοὺς χρονολογικοὺς καταλόγους τοῦ Σ. Μ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀνθίμου Ἀλεξάνδρου, μήτε εἰς τὰς ἀναγραφὰς τοῦ Π. Ἀραβαντινοῦ ἐν ταῖς οἰκείαις λαύσεσι τοῦ Β' τόμου τῆς Χρονογραφίας του, μήτε ἀλλοῦ, ἀλλ' ἐν διαφόροις ἐγγραφαῖς καὶ τοιχογραφίαις ἐκκλησιῶν, ἐπὶ δὲ ἀνήκουσιν εἰς τοὺς νεωτάτους τούτους χρόνους ἥτοι οἱ τελευταῖοι ἐν τῷ καταλόγῳ ἀναγεγραμμένοι.

Δ.Α.Η.